ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΓΛΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ ΕΠΤΑΝΗΣΟ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΙΚΑΣ ΣΑΝΔΙΑΝΟΥ

Μιὰ δραματικὴ ἱστορία ποὺ γίνηκε στὰ Κύθηρα στὰ χρένια τῆς Ἀγγλοκρατίας. Ὁ κόμης Σανδιᾶνος καὶ ἡ κόρη του Ἀγγελίκα. Ὅπου μιὰ μυστηριώδης φλογέρα αἰχμαλωτίζει μιὰ κεριτσίστικη ψυχή. Τὸ λάλημα τοῦ ἀγνώστου βοσκοῦ. Ἕνας Ἄγγλος Διοικητὴς πολὺ ἐρωτέληπτος. Μιὰ πρέτασις γάμου ποὺ ἀναστατώνει τὸν πῦργο κτλ, κτλ.

Α'

ΙΑ χρονιά, ὅταν ἀκόμα τὰ Κύθηρα διατελοῦσαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴ κατοχή, συνέβη ἐκεῖ ἡ ἀκόλουθη περίεργη ἱστορία ποὺ σώζεται ἀκόμη σὰν θρῦλος στὰ στόματα τῶν κατοίκων.

Στὴν ἀνατολικὴ παραλία τῶν Κυθήρων, στὸ μέρος ποὺ βρισκότανε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα μιὰ ἀπὸ τὶς διασημότερες πόλεις, ἡ Αὐλαίμων, στὴ βραχώδη ἀκτὴ τοῦ ὅρμου Ἅγιος Νικόλαος,ὑψώνονταν κατὰ τὸ 1818 ἕνας μεγαλοπρεπὴς Βενετσάνικος πύργος, ποὺ σώζονται ὁκόμη τὰ ἐρείπιά του. Ὁ πύργος αὐτὸς ἔχει τραγικὴ ἱστορία. Στὴν ἐποχὴ τῆς λομπρότητός του ἦταν κατοικημένος ἀπὸ μιὰ πλουσιωτάτη Ἑλληνοβενετσιάνικη οἰκογένεια,ποὺ τὸν εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τοὺς προγόνους της. Γύρω ἀπὸ τὸν πῦργο ὑπῆρχαν τὰ κτήματά της, ἀμπέλια, ἐλαιῶνες, βοσκοτόπια, ὑδρόμυλοι, ὁλόκληρο τσιφλίκι.

Ἡ οἰκογένεια ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸ Μαρῖνο Σανδιᾶνο, τὴ γυναίκα του, καὶ τὴ μοναχοκόρη τους Ἀγγελίκα. Ἡ κόρη ἦταν ἡ ἐνσάρκωσι τῆς Κυθηρείας Ἀφροδίτης. Δεκαεπτὰ ἐτῶν, ψηλή, μὲ ρόδινη ἐπιδερμίδα, μὲ μάτια ἐκτάκτως γοητευτικά. Οἱ γονεῖς της εἶχαν δώσει στὴ λατρευτή τους Ἀγγελίκα ἐπιμελημένη ἀνατροφή, ἀλλὰ καὶ τὰ πνευματικά της χαρίσματα ἦσαν ἐξαιρετικά. Φύσι πολὺ αἰσθηματικὴ ἡ Ἀγγελίκα Σανδιάνου, ἐπαθαίνετο πρὸ πάντων γιὰ τὴ μουσική. Ἡ κιθάρα, κάτω ἀπὸ τὰ δάχτυλά της, ἐζωντάνευε, γινότανε ὄργανο μαγικὸ γιὰ νὰ συνοδεύτη τὴ γλυκύτατη φωνὴ τῆς ρωμαντικῆς κόρης. Στὴ μουσικὴ ἀφιέρωνε τὶς περισσότερες ὧρες της.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ ρωμαντική της διάθεση γινότανε σωστὴ ἔκσταση. Πολλὲς φορὲς τὴν εὕρισκαν κάτω ἀπὸ ἕνα μικρὸ κιόσκι, μέσα στὸ μοσχοβολισμένο κῆπο νὰ εἶνε ξαπλωμένη σὲ μιὰ κούνια καὶ ν' ἀκούη μὲ μακαριότητα τὴ φλογέρα ἑνὸς βοσκοῦ, ποὺ ἔβοσκε πιὸ πέρα τὸ κοπάδι του. Μέσα στοὺς τόνους τῆς φλογέρας ἡ Ἀγγελίκα εὕρισκε νέες μουσικὲς συγκινήσεις...

***

Ἕνα πρωῒ τοῦ Μαΐου, τοῦ ἔτους 1820, ξαπλωμένη στὴν κούνια της, ἄκουγε εὐτυχισμένη τὴν τσοπάνικη μελωδία. Εἶχε τὰ μάτια κλειστὰ καὶ θὰ τὴν ἐνόμιζε κανεὶς κοιμισμένη. Καμμιὰ φορὰ ὅμως ἄνοιγε λίγο τὰ μάτια της καὶ γύριζε τὸ βλέμμα της ρεμβαστικὸ στ' ἀντικρυνὰ βοσκοτόπια ...

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ὁ πατέρας της, κόμης Σανδιᾶνος, εἶχε δεχθῆ ἔξαφνα τὴν ἐπίσκεψη τοῦ νεαροῦ βαρώνου σὲρ Οὐΐλλισμ Σένςτων. Ἦταν ὁ νέος Διοικητὴς τῆς νήσου, ὁ ὡρισμένος ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ἀπὸ τὴ Βρεττανικὴ Κυβέρνησι. Ὁ κόμης τὸν ἐδέχθη στὴ σάλα, καὶ μετὰ τὴν πρώτη συνομιλία τους γιὰ τὰ ζητήματα τοῦ νησιοῦ, σύμφωνα μὲ ἐπιθυμία τοῦ ξένου, κατέβηκαν στὸν κῆπο.

Ὁ νεαρὸς Διοικητὴς ἐξέφραζε τὸ θαυμασμό του γιὰ τὰ λαμπρὰ παρτέρια, γιὰ τὰ αἰωνόβια δέντρα, γιὰ τὰ κιόσκια καὶ σιγὰ - σιγά, ἔφτασαν καὶ στὸ μέρος τῆς Ἀγγελίκας. Ὁ ξένος, μόλις ἀντίκρυσε τὴ νέα, ἔννοιωσε τὴν πρώτη ἀνησυχία. Μὲ μιὰ ματιὰ ἐρώτησε τὸν πυργοδεσπότη. Ἐκεῖνος ἐκστάλαβε καὶ χαμογελῶντας εἶπε :

— Εἶνε ἡ κόρη μου. Φαίνεται ὅτι δὲν μᾶς ἀντελήφθη ἀκόμη.

Κ' ἔπειτα, μὲ δυνατώτερη φωνὴ, ρώτησε :

— Ἀγγελίκα, κοιμᾶσαι ;

Ἐκείνη ἀνετινάχθη, σὰ νὰ ξύπνησε ἀπὸ βαθὺ ὕπνο καὶ εἶπε :

— Ὄχι, πατέρα, ἄκουγα τὴ φλογέρα καὶ δὲν ἔννοιωσα τὴν παρουσία σας.

Ἔπειτα γύρισε πρὸς τὸν ξένο, ἐχαμήλωσε τὰ μάτια κατακόκκινη κ' ἔκανε μιὰ χαριτωμένη ὑπόκλιση. Ὁ Ἄγγλος, μαγευμένος, ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμό. Ἐκάθησαν στὰ πλεχτὰ σκαμνάκια τοῦ κιοσκιοῦ, ὅπου μιὰ μαύη σκλάβα τοὺς ἔφερε τὸν καφέ.

Μετὰ μιὰ ὥρα, ὁ Διοικητὴς τοὺς ἀπεχαιρέτησε, γοητευμένος περισσότερο ἀπὸ τὴν κόρη τώρα, παρὰ ὁπὸ τὴν ἀνθόπλεχτη φωλιὰ της. Ὅταν ὁ ξένος ἔφυγε,ὁ κόμης Σανδιᾶνος ἔκομε στὴν κόρη του μικρὲς ἐπιπλήξεις, ἀλλὰ μὲ τρυφερότητα. Δὲν ἔπρεπε, τῆς εἶπε, νὰ χάνη ἔτσι ὁλόκληρες ὧρες σὲ ὀνειροπολήσεις, ν' ἀποφεύγη τοὺς δικούς της, νὰ ζῆ σὰν ἀγρίμι, γιὰ ν' ἀκούη μιὰ παληοφλογέρα ἐκεῖ ! Ἔ, δὲν ἄξιζε δὰ τὸν κόπο !...

Ἀλλ' ἡ Ἀγγελίκα διεμαρτυρήθη.

— Πατέρα, μὲ ὅλο τὸ σεβασμὸ ποὺ σᾶς ὀφείλω, δὲν μπορῶ ν' ἀπαρνηθῶ τὴ μυστική μου αὐτὴ ἀπόλαυση. Ἡ μουσικὴ τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ βοσκοῦ εἶνε γιὰ μένα ψυχικὴ εὐδαιμονία !

— Καλά, παιδί μου, δὲν θέλω νὰ σοῦ στερήσω τὴν εὐδαιμονία σου αὐτή, ἀπάντησε ὁ κόμης Σανδιᾶνος καὶ τῆς ἐχάϊδεψε τὰ μαλλιά.

***

Ἐπέρασε ἕνας μῆνας καὶ ἡ ζωὴ τῆς κόρης δὲν ἄλλαξε καθόλου. Ὁ νέος Διοικητὴς ἐρχότανε στὸν πῦργο ὅσο συχνότερα μποροῦσε, πότε μὲ τὴ μιὰ πρόφαση καὶ πότε μὲ τὴν ἄλλη... Στὸ μέτωπό του θὰ μποροῦσε νὰ διακρίνη κανεὶς σύγνεφο μελαγχολίας. ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀγγελίκα δὲν φαινόταν ἤρεμη, ὅπως πρῶτα. Κρίνοντας κανεὶς ἀπὸ τὰ φαινόμενα, θὰ μποροῦσε νὰ ὑποθέση ὅτι ἡ δυὸ αὐτὲς ὑπάρξεις ἔπασχαν ἀπὸ τὸ ἴδιο, δηλαδὴ ἀπὸ ἀμοιβαῖο, αἴσθημα. Ἐν τούτοις μεγολείτερη ἀντίθεση αἰσθημάτων δὲν ἐσημειώθη ποτέ. Ἡ κόρη. ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, ἀπέφευγε πιὸ πολὺ τὸν ἐπισκέπτη τους, καὶ στὴ μητέρα της ἔλεγε ὅτι καὶ νὰ τὸν βλέπη τὸν ξένο ἐκεῖνο τῆς ἔκανε κακό. Εἶχε τὸ προαίσθημα ὅτι κάποια μεγάλη συμφορὰ θὰ ἔπεφτε στὸν πῦργο ἐξ αἰτίας του...

Στὸ μεταξύ, ἡ μελαγχολία τῆς Ἀγγελίκας ἐμεγάλωνε, μυστηριώδης πάντοτε καὶ ἀνεξήγητη, ὅπως ἐδυνάμωνε καὶ ἡ μελαγχολία τοῦ νεαροῦ Ἄγγλου, ὁ ὁποῖος ἄρχισε ν' ἀραιώνη τὶς ἐπισκέψεις του καὶ τέλος, ἐπὶ δεκαπέντε μέρες, δὲν ἐφάνη στὸν πῦργο τοῦ Σανδιάνου.

Ἡ Ἀγγελίκα φαινόταν εὐχαριστημένη, ἄρχισε νὰ παίρνη ἐπάνω της, τὰ μάγουλά της νὰ ξαναβρίσκουν τὸ τριανταφυλλένιο χρῶμα τους καὶ ἡ ψυχή της τὴν εὐθυμία...

Δυστυχῶς ἡ χαρά της δὲν ἦτο γραφτὸ νὰ κρατήση πολύ. Ἡ Μοῖρα ἔκλωθε φοβερὰ πράματα γιὰ τὴ δυστυχισμένη κοπέλλα...

***

Ἦταν ἀπόγευμα Ἰουλίου. Ἡ Ἀγγελίκα, παρὰ τὴ συνήθειά της, κατέβηκε νωρὶς στὸν κῆπο τοῦ πύργου καὶ ἄκουγε τὸ λάλημα τῆς μακρυνῆς φλογέρας. Ὁ βοσκός, ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, ἔπαυε τὴ φλογέρα γιὰ νὰ τραγουδήση στίχους γεμάτους περιπόθεια, στίχους ποὺ εἶχαν ὅλην τὴν εὐωδιὰ τῆς ἀγροτικῆς ποιήσεως...

Ὦ ! πόσο θὰ ἤθελε ἡ κόρη νὰ γνωρίση τὸν ἄγνωστο τραγουδιστὴ ποὺ εὐχαριστοῦσε τὴν ψυχή της, νὰ τοῦ ἐκφράση ὅλη τὴν εὐγνωμοσύνη της !

Μὲ τὴ σκέψι αὐτή, ἡ ἀθῶα Ἀγγελίκα ἔκοψε δυὸ τριαντάφυλλα, ἕνα λευκό, ἕνα κόκκινο. «Θὰ τοῦ τὰ προσφέρω, συλλογιζόταν, καὶ θὰ τοῦ σφίξω μ' εὐγνωμοσύνη τὸ χέρι στὸ στῆθος».

Μὲ τὶς ρωμαντικὲς αὐτὲς σκέψεις, ἡ κόρη ἐπλησίασε πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου, ὅπου τὰ δέντρα ἦταν ἀραιότερα κ' ἐπομένως θὰ μποροῦσε νὰ ἐπισκοπήση τοὺς λόφους τοῦ νησιοῦ, τοὺς χλοεροὺς καὶ γραφικούς.

Τὴ φορὰ αὐτὴ ἡ Ἀγγελίκα ἐνόμισε ὅτι ἡ φλογέρα ἀκουγότανε καθαρώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἐστήλωσε τ' αὐτὶ καὶ προχώρησε ὅσο μποροῦσε πρὸς τὰ σύνορα τοῦ μεγάλου κήπου.

Σὲ λίγο στάθηκε ἔκπληκτη. Πράγματι, ἡ φλογέρα καὶ τὸ τραγοῦδι ἀκούγοταν ἐκεῖ κοντά. Καὶ μάλιστα ἀντελήφθη ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἔπαιζε ἐπροχωροῦσε

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ διάσημοι ἀφηρημένοι

Ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν ἀφηρημένοι, ἀπὸ τοῦ ἀφελοῦς χωριάτη ποὺ ψάχνει νὰ βρῇ τὸ γάϊδαρό του... τὸν ὁποῖο κρατάει ἀπὸ τὸ χαλινάρι, μέχρι τοῦ σοβαροῦ ἐκείνου δικαστικοῦ ποὺ ἔγραφε κάποτε σ' ἕνα φίλο του : «*Μόλις γύρισα σπίτι, εἶδα ὅτι λησμόνησα τὴν ταμπακέρα μου στὸ γραφεῖο σου. Κάνε μου σὲ παρακαλῶ τὴ χάρη νὰ μοῦ τὴ στείλῃς*». Καὶ πρόσθετε ἀπὸ κάτω, σοβαρώτατα : «*Περιττὸν νὰ ψάχνῃς νὰ τὴν βρῇς. Τὴν βρῆκα τώρα δὰ στὴν πίσω τσέπη μου !*»

Οἱ πιὸ ἐνδιαφέροντες ἀφηρημένοι εἶνε οἱ ποιηταί, οἱ μαθηματικοί, οἱ ἐφευρέται καὶ οἱ... ἐρωτευμένοι. Ὁ Ἀρχιμήδης ὅταν βρῆκε τὴ λύση ἑνὸς προβλήματος ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε, βγῆκε ἀπὸ τὸ μπάνιο του καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ ὁλόγυμνος στοὺς δρόμους τῶν Συρακουσῶν, φωνάζοντας τὸ θρυλικό : *Εὕρηκα ! Εὕρηκα !*

Μεγάλος ἀφηρημένος ἦταν ἐπίσης καὶ ὁ ἀθάνατος μυθογράφος Λαφονταίν. Μιὰ μέρα πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα πολὺ στενὸ φ'λο του, τὸν ὁποῖο πρὸ μιᾶς ἀκριβῶς ἑβδομάδος εἶχε συνοδεύσει στό... νεκροταφεῖο !. .

— Μά, κύριε, τοῦ εἶπε κατάπληκτος ὁ ὑτηρέτης, ὅταν τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα, ξεχάσατε πὼς πέθανε ὁ κύριός μου ; Εἴσαστε κιόλας στὴν κηδεία του !

— Μπᾶ ! πέθανε ὁ καλός μου φίλος ; ρώτησε ἀπαθέστατος ὁ Λαφονταίν ! Πῶς τὄπαθε καὶ δὲν μὲ εἰδοποίησε !...

Ὁ Λαφονταίν βγῆκε ἐπίσης μιὰ μέρα στοὺς δρόμους φορῶντας τὶς κάλτσες στὰ χέρια του, ἀντὶ γιὰ χειρόκτια !

Ἄφθαστο ὑπόδειγμα ἀφηρημένου ἦταν ὁ γάλλος φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς Ἀμπέρ.

Ἕνα βράδυ ὁ Ἀμπὲρ γυρνοῦσε ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο στὸ σπίτι του. Στὸ δρόμο τὸν ἔπιασε ραγδαία βροχή. Εὐτυχῶς ὅμως εἶχε μιὰ τεράστια ὀμπρέλλα μαζύ του, κ' ἔτσι δὲν βράχηκε καθόλου. Μόλις ὅμως γύρισε σπίτι του, ἔβαλε μὲ προσοχὴ τὴν ὀμπρέλλα... στὸ κυεββάτι του, τὴν σκέπασε μὲ τὸ ποπλωμα, καὶ ὕστερα πῆγε καὶ στάθηκε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, γιὰ νὰ στραγγίσῃ, νομίζοντας πὼς αὐτὸς ἦταν... ἡ ὀμπρέλλα !...

***

Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου

Ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐδίκαζε, συνείθιζε νὰ βουλώνῃ τὸ ἕνα του αὐτὶ μὲ τὸ δάκτυλό του κατὰ τὴν ὥρα ποὺ μιλοῦσε ὁ μηνυτής.

Κάποτε, ἕνας φίλος του, τὸν ἐρώτησε γιατὶ τὸ ἔκανε αὐτό :

— Φυλάω τὸ ἄλλο μου αὐτὶ γιὰ τὸν κατηγορούμενο, ἀπάντησεν ὁ Ἀλέξανδρος.

πρὸς τὸ μέρος της. Ἡ κόρη κατελήφθη ἀπὸ κάποιο φόβο καὶ θέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ, ἀλλὰ τὰ πόδια της δὲν τὴν ὑπήκουαν. Στηρίχτηκε λοιπὸν στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου, ἔσφιξε τὰ λουλούδια στὸ στῆθος της καὶ περίμενε μὲ ἀγωνία.

Τέλος τὸ τραγοῦδι ἔπαψε καὶ θόρυβος ἐλαφροῦ βήματος ἀκούστηκε κοντὰ της,—κοντὰ στὰ κάγκελα. Ἡ Ἀγγέλικα συνῆλθε, ἐγύρισε καὶ ἀφήνοντας μία κραυγή, στάθηκε ἀκίνητη. Μπροστά της, καὶ πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ κήπου, στεκότανε ἕνας λεβέντης, μὲ τσοπάνικα ροῦχα καὶ κρατοῦσε στὰ γέρια τὴ φλογέρα ποὺ τόσο εἶχε μαγέψει τὴν ψυχὴ τῆς Ἀγγέλικας. Ὁ νέος ἦταν ὡραῖος σὰν Ἄδωνις !

Ὅταν πέρασε ἡ πρώτη ἀπὸ τὸν τρόμο ἐντύπωσις, ἡ ὡραία κόρη τοῦ εὐγενοῦς πυργοδεσπότου Σανδιάνου ἄρχισε νὰ βρίσκῃ τὴν ψυχραιμία της. Μὰ ἡ σκέψεις βομβοῦσαν σὰν μέλισσες στὸ μυαλό της. Τέλος, ὁ βοσκὸς ἔλυσε τὴ σιωπὴ καὶ τῆς εἶπε :

— Μὴ φοβᾶσαι, ὥμορφη κοπέλλα ! Εἶμαι ἕνα βοσκόπουλο τοῦ λόγγου καὶ δὲν ἔχω κανέναν κακὸ σκοπό !... Ἂν θέλῃς, μπορῶ νὰ ξαναρχίσω τὸ τραγοῦδι μου.

Ἡ κόρη μὴ μπορῶντας νὰ προφέρῃ λέξι, εἶπε «ναὶ» μὲ τὸ κεφάλι. Ὁ βοσκὸς ἀκούμπησε τὴ μαγευτικὴ φλογέρα στὰ χείλη, καὶ νέος ποτομὸς ἁρμονίας ξεχύθηκε στὸν κολοκοιριάτικον ἀέρα.

Τώρα ἡ στροφὴ τοῦ τραγουδιοῦ μιλοῦσε γιὰ τὶς χαρὲς ποὺ δίνει ἡ ἀγάπη, γιὰ φιλιά, γιὰ τρυφερὰ ἀγκαλιάσματα.

Ὅταν ἡ φλογέρα ἔπαψε. ἡ Ἀγγέλικα εἶπε :

— Φτάνει γιὰ σήμερα... Εὐχαριστῶ !... Πάρε αὐτά !...

Κι' ἀφοῦ ἔδωσε στὸ βοσκὸ τὰ δύο τριαντάφυλλα ἔφυγε τρέχοντας πρὸς τὸν πύργο.

***

Τὰ προαισθήματα τῶν νεαρῶν καρδιῶν βγαίνουν καμμιὰ φορὰ ἀληθινά.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ πατέρας τῆς Ἀγγέλικας ἔλαβε ἐμπιστευτικὸ γράμμα ἀπὸ τὸ νέο Διευκηνὴ τῶν Κυθήρων, τὸν κὸρ Πέτερ Σένστων, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Ἄγγλος βαρῶνος, χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις, ζητοῦσε τὴν κόρη του γυναίκα : «*Εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζύ της !*» ἔγραφε.

(Τὸ Β' μέρος στὸ προσεχὲς)

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΓΝΩΣΕΩΣ

Ποῦ βρίσκεται τὸ δένδρο τῆς γνώσεως μὲ τὸν ἀπηγορευμένο καρπὸ τὸν ὁποῖο ἔφαγε ἡ Εὔα. Ἡ Κούρνα. Στὴ συμβολὴ τοῦ Τίγρη καὶ τοῦ Εὐφράτη.Τὸ πάθημα ἑνὸς Ἐγγλέζου στρατιώτη. Οἱ κάτοικοι τῆς Κούρνας ἀνάστατοι. Ἡ τιμωρία τοῦ Ἱεροσύλου κ.λ.π.

Οἱ σοφοὶ ὅλου τοῦ κόσμου δὲν μπόρεσαν ἀκόμα νὰ συμφωνήσουν, ποῦ τάχα νὰ ἦταν ὁ παράδεισος, ὅπου ἡ Εὔα ἔφαγε ἀπὸ τὸν ἀπηγορευμένον καρπό, κ' ἔγινε ἀφορμὴ τόσων συμφορῶν στοὺς ἀνθρώπους. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ μάθουν οἱ σοφοὶ ὅλου τοῦ κόσμου, τὸ ξέρουν οἱ κάτοικοι ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ, ποὺ βρίσκεται στὸ σημεῖο ποὺ ἑνώνονται οἱ δύο μεγάλοι ποταμοὶ τῆς Ἀσίας, ὁ Τίγρης καὶ ὁ Εὐφράτης.

Τὸ χωριὸ αὐτὸ λέγεται Κούρνα, καὶ ἐκεῖ βρίσκεται ἀκόμα καὶ σήμερα τὸ μυθολογικὸ δένδρο τῆς γνώσεως, ἢ τοὐλάχιστο μερικὰ ἀπομεινάρια του !...

Μόλις ἕνας ξένος φτάσῃ ἐκεῖ, περιτριγυρίζεται ἀμέσως ἀπὸ ἕνα πλῆθος ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν τοῦ χωριοῦ, ποὺ προσφέρονται νὰ τοῦ χρησιμεύσουνε γιὰ ὁδηγοί. Φυσικά, πιστεύουν ὅτι ὁ μόνος λόγος ποὺ ἔσπρωξε αὐτὸν τὸν ξένο ἴσαμε τὸ χωριὸ τους εἶνε γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ δένδρο τῆς γνώσεως. Κι' αὐτό, γιατὶ ὅπως εἴπαμε καὶ προτήτερα, οἱ κάτοικοι πιστεύουν ὅτι ἐκεῖ, στὸ χωριὸ τους, ἤτανε κάποτε ὁ περίφημος καὶ μακάριος κῆπος τῆς Ἐδέμ.

Καὶ ἔτσι ὁδηγοῦν τὸν ξένο στὸ «δένδρο». Μὴ νομίσετε ὅμως πὼς πρόκειται γιὰ κανένα μεγάλο αἰωνόβιο δένδρο. Ὄχι... Πρόκειται μᾶλλον περὶ ἀπομεναριοῦ γέρικου δένδρου. Ἔτσι ὁ περιηγητὴς δὲν βλέπει παρὰ ἕναν ξεραμένο πειὰ κορμὸ μὲ δυὸ μίζερα κλαδιά, ποὺ μολις καὶ μετὰ βίας κατορθώνουν νὰ γνωρίσουν τὸ πράσινο χρῶμα.

Κανένας βοτανολόγος, ἀπὸ ὅσους ἐπισκέφθηκαν καὶ εἶδαν τὸ δένδρο αὐτό, δὲν μπόρεσε νὰ διαπιστώσῃ, τὶ εἴδους δένδρο νὰ ἦταν τάχατε κάποτε...

Ὁπωσδήποτε, οἱ κάτοικοι τῆς Κούρνα βεβαιώνουν καὶ ὁρκίζονται πὼς αὐτὸ ἦταν τὸ δένδρο τῆς γνώσεως. Καὶ τὸ κάνουν αὐτὸ γιατὶ κάθε ξένος ποὺ πάει στὴν Κούρνα τοὺς δίνει μερικὰ νομίσματα, γιὰ νὰ πάρῃ γιὰ ἐνθύμιο ἕνα τόσο δὰ κομματάκι ἀπὸ τὸ δένδρο τους ..

Ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνηση βρῆκε κάποτε . τὸ μπελᾶ της μὲ τοὺς χωρικοὺς τῆς Κούρνα. Στὸν τελευταῖο μεγάλο πόλεμο, ἕνας Ἐγγλέζος στρατιώτης εἶχε τὸ θράσος νὰ φωτογραφηθῇ καθισμένος πάνω στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως. Ἔσαι' ἐδῶ τὰ πράγματα ἐπήγαιναν ὁπωσδήποτε καλά. Ἔξαφνα ὅμως, ἕνα κλαδὶ ἔσπασε !...

Οἱ κάτοικοι τῆς Κούρνα ἔγιναν τότε ἀνάστατοι γιὰ τὴν Ἱεροσυλία αὐτή. Καὶ ἐσυγκάτισαν μιὰ διαδήλωση, ποὺ παρουσιάσθηκε στὸν Ἐγγλέζο διοικητὴ καὶ ἐζήτησε τὴν παραδειγματικὴ τιμωρία τοῦ στρατιώτη.

Ὁ «ἱερόσυλος» στρατιώτης παρεπέμφθη στὸ στρατοδικεῖο καὶ κατεδικάσθη σὲ ἑνὸς μηνὸς φυλάκισι. Τὸ δὲ δικαιολογητικὸ τῆς καταδίκης του αὐτῆς ἀνέφερε : «*διότι ἔθραυσε ἕναν κλάδον ἀπὸ τὸ εἰς τὸν κῆπον τῆς Ἐδὲμ εὑρισκόμενον δένδρον τῆς γνώσεως*» !...

Μόνον δὲ ὅταν ἡ ἀπόφαση αὐτὴ διαβάσθηκε μὲ ὅλη τὴν ἐπισημότητα πρὸς τοὺς ἰθυγενεῖς ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ τους, ἡ Κούρνα ἡσύχασε. Ὁ ὅμοιρος φαντάρακος ἐπλήρωσε μὲ ἕνα μῆνα φυλακὴ τὴν ἀγανάκτησή τους, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ στὶς κρίσιμες ἐκεῖνες στιγμὲς ὄχι καὶ λίγες φασαρίες στὰ ἀγγλικὰ στρατεύματα τοῦ μετώπου τοῦ Ἰράκ...

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΑΠΛΟΤΗΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ 4ΟΥ

Γιὰ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς πόσο ἄτλος καὶ πόσο σκληραγωγημένος ἦταν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἐρρῖκος 4ος, ἀρκεῖ τὸ ἀκόλουθο ἀπόσπασμα μιᾶς ἐπιστολῆς του τὴν ὁποίαν ἔστειλε στὸν πρωθυπουργό του Σουλλὺ ἀπὸ τὸ στρατόπεδο, ὅταν πολιορκοῦσε τὴν Ἀμιένη :

«...*Φαντάσου, φίλε μου,* τοῦ γράφει, *ὅτι ἐνῶ οἱ ἐχθροὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μποροῦν νὰ μὲ προσβάλουν, δὲν ἔχω οὔτε ἕνα ἄλογο γιὰ νὰ καβαλλικέψω ! Καὶ ἂν τὸ εἶχα ὅμως δὲν θὰ μοῦ χρησίμευε πολὺ γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ βρῶ οὔτε σέλλα, οὔτε γκέμια !... Τὰ πουκάμισά μου εἶνε καταξεσχισμένα, καὶ τὰ ροῦχα μου τρύπια στοὺς ἀγκῶνες. Ὅσο γιὰ φαΐ... ἀρκεῖ νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἀπὸ προχθὲς δειπνῶ πότε στὸν ἕναν καὶ πότε στὸν ἄλλον, γιατὶ ἡ ἐπιμελητεία μου ἰσυρίζεται ὅτι δὲν ἔχει πόρους γιὰ νὰ μοῦ στείλῃ τρόφιμα, ἐφ' ὅσον ἔχει ἕξη μῆνες τώρα νὰ λάβῃ χρήματα !...*»